

РЕШЕНИЕ

№ 907

гр. София, 11.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 22.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **9790** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 21990 от 24.09.2012 г. и вх. № 23775 от 11.10.2012 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Б. В. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 19843 от 31.05.2010 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.4, във вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, издадена от началника АНД О”ПП” при СДВР.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като посочените 8 бр. наказателни постановления в нея, не са влезли в законна сила, защото не са връчени по съответния законов ред. По тези съображения предлага оспореният административен акт да бъде отменен като постановен в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Допълнително излага съображения за изтекла погасителна давност на основание чл. 82 от НК. В хода на съдебното производство редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът – началникът на О”ПП” при СДВР, редовно призован не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена на основание чл. 3, ал.1 от Наредба № Из – 1959/2007 г. за определяне на първоначалния

максимален размер на контролните точки на водач на МПС и нарушенията, за които се отнемат. За да издаде, оспорения административен акт, ответникът е посочил, че са налице 8 (осем) броя влезли в сила наказателни постановления (НП) с номера както следва – НП 15884 от 15.02.2006 г., с което са отнети 2 контролни точки, няма данни да е връчвано на адресата и за влизането му в законна сила; НП 42410 от 17.04.2006 г. с отнети 16 контролни точки, връчено и влязло в законна сила на 27.05.2006 г.; НП 0615/1076/06 от 28.07.2006 г. с отнети 6 контролни точки – не е представено с административната преписка; НП 15200 от 02.03.2007 г. – 4 отнети контролни точки, не е представено с административната преписка; НП № 61971 от 02.06.2007 г. – 2 отнети контролни точки, връчено и влязло в сила на 18.03.2008 г.; НП 62420 от 02.06.2007 г. – 10 отнети контролни точки, връчено и влязло в законна сила на 18.03.2008 г.; НП 77317 от 19.06.2007 г. – 3 отнети контролни точки, връчено и влязло в сила на 18.03.2008 г. и НП 156148 от 13.11.2007 г. – 3 отнети контролни точки, връчено и влязло в законна сила на 23.09.2008 г., или общо отнети 46 контролни точки.

Оспорената заповед е мотивирана с факта, че Б. В. Д. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал.4 от ЗДвП да върне свидетелството си за управление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си и са налице материалноправните предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото изброените по-горе НП, като НП № 42410 от 17.04.2006., е връчено лично на жалбоподателя срещу подпис на 19.05.2006 г. и е влязло в сила на 27.05.2006 г.. НП № 61971 от 02.06.2007 г. влязло в сила на 18.03.2008 г., НП № 77317 от 19.06.2007 г. влязло в сила на 18.03.2008 г., НП № 62420 от 02.06.2007 г. влязло в сила на 18.03.2008 г. и НП № 156148 от 13.11.2007 г. влязло в сила на 15.09.2008 г., които са връчени по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН. Наказателно постановление № 15884 от 15.02.2006 г. е представено без върху него да има отбелязване за датата му на връчване на жалбоподателя и съответно за влизането му в сила; НП № 0615/1075/06 от 28.07.2006 г. и НП № 15200 от 02.03.2007 г. не са представени с административната преписка, независимо че са дадени указания в тази връзка с определение от 30.10.2012 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание. В тази връзка е необходимо да се посочи, че в писмото, с което е изпратена административна преписка на съда, изрично ответникът е заявил, че НП 0615/1075/06 от 28.07.2006 г. не се съхранява от ОПП – СДВР и че е издадено от РУП – К., а НП 15200 от 02.03.2007 г. не е открито в архива му.

По отношение на връчените по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН, наказателните постановления, не са представени писмени доказателства относно спазването на процедурата, разписана в ЗАНН, независимо от дадените от съда указания с определението от 30.10.2012 г. за насрочване на делото за открито съдебно заседание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК вр. с чл. 172, ал. 4 от ЗДвП 14 - дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Компетентността на началника на отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция "Полиция" (СДП) по издаване на процесната заповед произтича от нормата на чл. 52а, ал. 2, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) вр. с чл. 9, ал. 1, т.1 от Правилника за прилагане на ЗМВР (ППЗМВР), с чл. 12, ал. 1 от ППЗМВР и с чл. 40, ал. 1 от ППЗМВР. Съгласно чл. 52а, ал. 2, т. 4 от ЗМВР Главна дирекция „Охранителна полиция“ осъществява контрол на безопасността на движението по пътищата, на техническата изправност и регистрацията на моторните превозни средства, на водачите на моторни превозни средства и на пътнотранспортните произшествия. Видно от чл. 9, ал. 1, т.1 от ППЗМВР Главна дирекция "Охранителна полиция" осъществяват законово регламентирани дейности на определената им територия. В чл. 12, ал. 1 от ППЗМВР са посочени структурните звена, сред които са и отделите, а нормата на чл. 40, ал. 1 от ППЗМВР предвижда, че те се ръководят от началници, какъвто е и издателят на оспорената заповед.

При издаването на заповедта с която на оспорващия е наложена ПАМ са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в нарушаване на чл. 59 от АПК, а именно липсата на фактически и правни основания за това.

Оспорената в настоящето производство заповед е издадена на основание чл. 171, т.4 от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено, че Б. Д. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4, а именно, че в качеството му водач, на когото са отнети всички контролни точки, е загубил придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Отнемането на контролните точки е обвързано с наличието на предпоставките на чл. 3, ал.1 и ал.2 от Наредба № Из – 1959/2007 г., според която норма за контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

С оглед посоченото по-горе, безспорно по делото е установено, че само едно от всичките осем наказателни постановления, за които е наложена ПАМ на жалбоподателя, е връчени лично. Това е НП 42410 от 17.04.2006г. – връчено на 19.05.2006 г. и е влязло в сила на 27.05.2006 г. От останалите НП след извършена проверка се установява, че по отношение на НП 15884 от 15.02.2006 г. липсват данни да е връчвано на Б. Д. и същото да е влязло в сила, поради което следва извода, че същото не следва да се взема предвид при изчисляване на отнетите контролни точки – 3 точки.

НП № 15200 от 02.03.2007 г. не е представено от ответника, тъй като същият не е успял да го открие в архива си. Следователно, ако се приеме, че цитираното НП не съществува, то приложение намира чл. 158 от ЗДвП, но доказателства в тази връзка не са ангажирани за прилагане на съответната хипотеза.

НП № 0615/1075/06 г. независимо от дадените указания не е представено под претекст, че е издадено от РУП – К.. Тук следва да се посочи, че съдът е дал изрични

указания за представянето на това писмено доказателство от ответника, като елемент от неговата доказателствена тежест. Непредприемането на действия по изпълнение на дадените указания от съда за представянето на това НП, представлява съществено процесуално нарушение, водещо до немотивираност на оспорения акт, тъй като не е ограничена възможността за проверка на влизане в сила на постановлението, установеното в него административно нарушение, наложено наказание и отнети контролни точки, за които са твърди, че са 6.

По делото не се спори, че останалите НП не са връчвани лично на жалбоподателя, а са му връчени по реда на чл. 58 от ЗАНН.

Нормата на чл. 58 от ЗАНН предвижда в ал.1, че препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение, а в ал.2 е регламентирана хипотезата, при която нарушителят или поискалия обезщетение ако не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят не е намерен на посочения от него адрес, като опитите в тази връзка са единични, след което се извършва отбелязване на датата на връчване. Не са ангажирани писмени доказателства за изследване на втората кумулативна предпоставка по ал.2 – установяване дали е налице нов адрес на наказаното лице и дали същото е извършвало промяна в адресната си регистрация.

Що се касае до НП № 15200 от 02.03.2007 г. г., същото не е представена като доказателство с административната преписка. При запитване от страна на съда, ответникът категорично заяви, че не може да го представи, тъй като е затруднен с неговото откриване в архива на О“ПП“. Липсата на това доказателство представлява значителна трудност с оглед проверката на фактическите установявания в оспорения административен акт, тъй като съдът е изправен пред правната невъзможност да провери както вида на наложеното административно наказание, отнетия брой контролни точки, както и начина на връчването му. Тази липса представлява съществен порок административно производствените правила по издаването на оспорената заповед, обуславящ нейната незаконосъобразност поради липса на доказателство за влязло в сила наказателно постановление, въз основа на което да са отнети 4 контролни точки.

С административната преписка е представена автоматизирана справка за Съставени актове на жалбоподателя, която не е подписана. Същата не следва да се цени като годно доказателствено средство, тъй като представлява една номенклатура, водена от административния орган, която проследява извършените нарушения от страна на лицето, ако има такива, както и всякакви други обстоятелства свързани с поведението му на пътя и спазването на Закона за движение по пътищата и подзаконовите му актове. От тази справка единствено е видно, наличието на актове за установяване на административни нарушения и наказателните постановления, издадени въз основа на тях, описани като номера, дати, посочено правното основание на извършеното нарушение и наложената административна санкция. Следователно същата не може да се приеме за предхождащ акт, в който се съдържат фактическите и правни основания по издаването на оспорения административен акт.

В процесната заповед не е посочено какъв е бил точния размер на притежаваните от жалбоподателя контролни точки, тъй като от представената справка за неговите актове, се установява, че на същият по реда на чл. 23, ал.1 от НАРЕДБА № I-13 от

12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на моторни превозни средства за частично възстановяване на отнети контролни точки (отм.) са му възстановявали 1/3 от първоначално определените 39 точки. Именно липсата на такова уточнение прави оспорената заповед издадена в нарушение на чл. 59 от АПК, тъй като в него се съдържат всички относими факти и обстоятелства по издаването му. Това е така, тъй като съдът, независимо от дадените указания за представяне на административната преписка в цялост, е изправен пред невъзможността на първо място на прецени в хипотезата на налични и безспорни писмени доказателства, че на жалбоподателя са отнети 46 контролни точки, които надвишават максимално определените 39 точки, или към датата на първото от процесните НП са били по-малко като се вземе предвид Протокол № 456/19 от 24.06.2006 г., който не се съдържа в административната преписка, но е описан в Списъка на съставените актове на жалбоподателя (л. 15).

От друга страна с оглед бездействието на ответника да представи доказателства за спазване на процедурата по чл. 58 от ЗАНН, НП, издадена от РУП – К. и неангажирането на НП № 15200 от 02.03.2007 г., съдът следва да изключи отнетите по тях общо 13 точки от посочените в Заповед № 19843 от 31.05.2010 г. общо отнети 46 контролни точки, поради което, ако се редуцира техния брой се получават 33 контролни точки. Този брой точки означава, че ако се приеме за безспорно, че Б. Д. е имал всички набор от законоустановените точки, то заповедта следва да се отмени на това основание, но от друга страна след като не е посочено какъв е бил техния брой към датата на първото посочено НП, е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила на чл. 59 от АПК, което представлява самостоятелно основание за нейната отмяна.

На следващо място воден от горното, настоящият съдебен състав на Административен съд – София град, Първо отделение, 8 – ми състав намира жалбата на Б. В. Д. срещу Заповед № 19843 от 31.05.2010 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 4 от ЗДвП, издадена от началник отдел “ПП” при СДВР е неоснователна, поради което не следва да бъде уважена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. В. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 19843 от 31.05.2010 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.4, във вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, издадена от началника АНД О”ПП” при СДВР.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: